

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123439776/facsimile.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Ja, hvad mener De?

— Enten leger De, eller ogsaa tier De. Vi har aldrig *talt* sammen.

— Det synes jeg, lo han dumt.

— Ja, der kan De se. De ler ad mig. Nej det kan vist ikke nytte!

Hun tog igen et Sting, sent og nølende. Og saa atter ud mod de spæde Aftenskyer.

— Og dog vilde jeg saa gjerne, De skulde tale alvorligt med mig. Ellers fjaser de fremmede, her kommer, altid; men de kan ikke andet, alle disse Mejerister og dumme Forvaltere.

— Men Dyr lægen da, og Fru Vallentin, fik Jørgen anbragt.

— Han er saa slagteragtig, og hun snakker som en Kogebog. De kan ikke tro, hvor ene man kan føle sig.

Jørgen havde højet sig forover og sad og stirrede ned i Jorden. Hvert Ord, hun sagde, lagde sig som Tyngsel over ham, og han maatte presse Hjærnen sammen, for at Tankerne ikke skulde skride ud.

Og hun talte videre. Sætningerne kom saa tyste, som bar usikre, ængstelige Tanker dem frem, Tanker som var tænkte i Skumring og havde Skumringens Lød. Og han sad i dødelig Angst for, at hun skulde opdage, hvilken tom Undermaaler, hvilken grøn Dumrian, han var.

— Jeg har kun mig selv. Mig selv fra Morgen til Aften. Og derfor kommer der somme Tider Trods op i mig mod de andre. Saa vil jeg bort fra dem. Leve et Liv, som ikke ligner deres, et lyst og smukt Liv. Og saa føler jeg, at jeg kan. Men Tvivlen kommer atter og atter. Jeg er saa angst for den Tvivl. For jeg tror de andre har tvivlet sig til det, de er.

Jørgen sad og hørte. Men hans Angst gik over til tung Højtidelighed, mens hun talte. Og for hver Sætning, hun sagde, tegnede der sig for ham som i tynd Taage Linjerne af et Liv, han

aldrig havde tænkt paa, han som havde ruget over sit eget og fyldt Verden med det alene. Og hans eget blev til intet ved Siden af dette ny.

Da hun tav, var det, som laa der ude i den stille Skumring noget han forstod, men ikke turde nærme sig, noget stort tavst, der blot ventede paa, at han skulde tale.

Men han tav, tav som Skumringen, og saa langsomt op paa hende; og derpaa langt ud over Markerne.

Hendes Øjne havde mødt ham med et Blik, som tog hun ham i Ed. Alt det han stirrede ud over Havremarken, kunde han ikke blive det Blik kvit; han følte sig som naglet fast, men kunde ikke finde til hvad.

Den Aften tænkte han tungt og saa sære stive Skygger drage forbi og lægge sig som Mørke foran ham. Og ude fra dette Mørke tog hendes Blik ham i Ed og brændte sig ind i ham. Ud mod det vaklede han.

Dagen efter saa han hende først ved Middagsbordet. Han havde været oppe ved Gærdet, hvor de havde siddet Aftenen i Forvejen. Nu laa Solen igen over Markerne og flimrede, og Havren stod og groede og gyngede saa levende med Axene. Den skar i Øjnene, af denne Sommerdags Frødighed, og brød saa plumpt ind over ham. Han bar paa noget i Slægt med den stille Skumring og de sovende Skygger, en Hemmelighed, han ikke selv vidste at raade, men som fulgte ham og gjorde ham stille. Han var ikke ene. Der kredsede noget om ham i store lydløse Ringe.

Og han havde ventet at finde hende som i Gaar Aftes. Men hun lo ham i Møde, og hendes Øjne lyste som klar Dag, og der var ingen dæmpede Skumringsklange i Stemmen. Han blev forvirret og fik en Fornemmelse, som gik Hjærnen pludselig i Staa midt i et haardt og tungt Arbejde, og han blev træt i alle Nerver.

Men han maatte følge hende som før, fanget af hendes Legen.